Влада - Радам !

ГОЛОС УКРАЇНИ

Газета Верховної Ради України

№ 2 (1002) ♦ Середа 4 січня 1995 року ♦ Ціна договірна

ЧЕЧНЯ: відлуння подій

РОСІЯ ВЕДЕ ГАНЕБНУ ВІЙНУ

Як стало відомо з інформації, поширеної Конгресом українських націоналістів, делегація яких на чолі з М.Ратушним перебуває в Чеченській Республіці Ічкерія, у перші дні січня під час чергової спроби російських військ узяти Грозний збройні сили Чечні підбили 117 танків, з яких захопили 20, зокрема кілька найновіших Т-90. Втрати російської армії — понад 600 убитих і 300 полонених, в тому числі один генерал і чотири полковники.

Наскільки точні наведені цифри — перевірити, певно, можна буде тільки з часом. «Останкіно» визнало лише, що втрачено «десятки одиниць бронетехніки російської армії». Але суть і не в точності кожної цифри. Суть у тому, що з наказу московських політиків і генералів на землю Чечні прийшла справжня війна з усіма своїми жахами. Гинуть російські солдати, зовсім молоді люди. Гинуть захисники Чечні. Ще більше жертв серед мирного населення від ударів російських військ з повітря і з землі.

Війна на території багатостраждальної Чечні стає великою ганьбою Росії.

***

Голова Державної думи Іван Рибкін в інтерв'ю ІТАР-ТАРС закликав російську армію в Чечні «припинити вогонь, чеченську сторону — скласти зброю й розпочати переговори». Водночас він заявив, що на черговому засіданні Ради безпеки закличе її членів до політичних методів визначення статусу Чеченської Республіки. Іван Рибкін нагадав, що Чечня є «відстійником-накопичувачем кримінальних елементів з усіх країн СНД, яким нема чого втрачати». Він запропонував російським політикам зробити вибір — або дати можливість «забратися геть із Чечні трьом тисячам карних злочинців» або роззброїти їх ціною тисяч життів ні в чому не винних громадян Чеченської Республіки.

«У Грозному тривали операції з розчленування незаконних збройних формувань і блокування їх у районах базування, а також з очищення міста від бандоформувань Дудаєва», — сказано у повідомленні Тимчасового інформаційного центру уряду РФ. З посиланням на експерта ТІЦ від Центру громадських зв'язків ФСК РФ у ньому вказується, що «у місті російським військам протистоять бойовики, зосереджені більш як у 50 опорних пунктах».

Не допустити третього штурму Грозного закликали федеральну владу депутати Держдуми Віктор Шейніс, Лев Пономарьов і Гліб Якунін, які повернулися з Чечні, де в новорічну ніч були свідками другого після 26 листопада штурму Грозного. У заяві, підписаній групою депутатів, які перебувають у Грозному, містяться відомості про бомбардування та артобстріл Грозного напередодні Нового року, свідками чого стали депутати Державної думи. Вони констатували, що в новорічну ніч у Грозному загинули сотні жителів Чечні і військовослужбовців.

Отримайте свій сертифікат

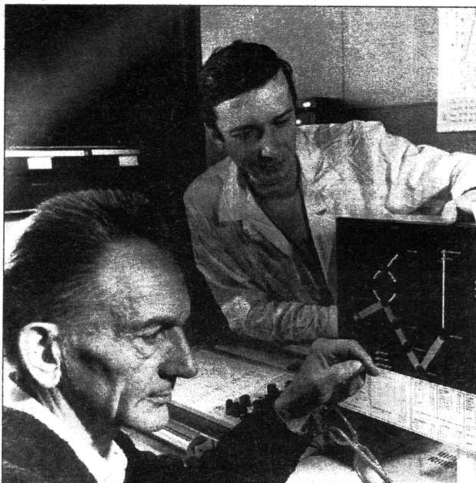
Якраз напередодні новорічних свят до Києва зі Сполучених Штатів було доставлено ще 40 мільйонів готівкових приватизаційних сертифікатів. Отже, всі приватизаційні сертифікати вже в Україні. А 8 мільйонів цінних паперів, що їх доставлено в Україну раніше, уже відправлено до п'яти областей — Київської, Житомирської, Хмельницької, Кіровоградської і Запорізької, де розпочато втілення програми приватизації через готівкові сертифікати.

(Закінчення на 2-й стор.).

УКРАЇНА Серія РК №0000000
ПРИВАТИЗАЦІЙНИЙ МАЙНОВИЙ СЕРТИФІКАТ
1995
1 050 000 українських карбованців за станом на 1 листопада 1993 року
ВЛАСНИК:
Сертифікат обмінено

За нами не заіржавіє

Дешевий метал обходиться дорого: виходило так, що в жертву корозії у нас приносилось до 20 відсотків усього металофонду, на іржу працювала кожна п'ята доменна піч України. Тим часом у світі половина металу випускається з захисним покриттям. Це дорожче, зате надійніше. Нещодавно й у нас створено Українську асоціацію корозіоністів, що об'єднує понад 50 наукових установ. Основні дослідні лабораторії працюють у Львівському фізико-технічному інституті, тут же — державний інженерний центр «Львівантикор», що втілює в життя винаходи вчених, готує фахівців.

На фото: наукові співробітники Роман Ванькович та Олександр Балицький працюють над створенням нових корозійностійких покриттів, а металізатор Юрій Гутник робить газотермічне напилювання.

Михайло ЮРЧЕНКО.
Фото автора.

Продиктовано в номер

За газ треба платити

Туркменистан, схоже, не має наміру підписувати з Україною договір про поставки природного газу доти, доки вона не почне обслуговувати свій зовнішній борг.

Як відомо, Україна пропонувала урядові Туркменистану підписати річний контракт на поставку близько 28 мільярдів кубометрів природного газу. Проте через високу поточну заборгованість, яка, за деякими оцінками, тільки минулого року становила близько 700 мільйонів доларів США, Туркменистан заблокував кореспондентські рахунки Національного банку України на своїй території. А згідно з повідомленнями, одержаними з Центральної диспетчерської служби Укргазпрому, поставки туркменського газу сьогодні дорівнюють нулю.

Полісся — в риштуванні будов

У Камені-Каширському Волинської області місцеві будівельники здали під ключ триповерховий радіологічний корпус, на який тут давно чекали. В передріздвяні дні майже тридцять житлових будинків одержали природний газ. Як сказав голова Камінь-Каширської районної Ради Ростислав Кухтей, на території району в стадії будівництва — три середні школи, їдальня, будинок матері і дитини, кілька житлових будинків тощо.

Швидкими темпами ведеться газифікація житла. Такого широкого будівництва в соціально-культурній сфері на Поліссі не пам'ятають.

Закон України

Про ратифікацію Угоди між урядом України і урядом Республіки Білорусь про уникнення подвійного оподаткування та запобігання ухиленню від сплати податків стосовно податків на доходи і майно

Верховна Рада України постановляє:

Угоду між урядом України і урядом Республіки Білорусь про уникнення подвійного оподаткування та запобігання ухиленню від сплати податків стосовно податків на доходи і майно, підписану в м.Ашгабаті 24 грудня 1993 року, ратифікувати.

Голова Верховної Ради України О.МОРОЗ.

м.Київ, 20 грудня 1994 року.

Обговорюємо законопроект про владу

Михайло ФІНОГЕНОВ, голова Ріпкинської районної Ради:

Не треба влади, яка не має влади

Президентський проект закону «Про державну владу та місцеве самоврядування в Україні» в нашому прикордонному районі зустрінуто як актуальний, своєчасний документ державної ваги. На сесії районної Ради щодо цього не прозвучало жодного опозиційного виступу. Депутати, голови сільрад підтримують позицію Леоніда Кучми навести у державі конституційний порядок, законослухняність, виконавчу дисципліну. У ході конструктивної дискусії ми спільно вирішили внести ряд доповнень до проекту. На глибоке переконання депутатів, варто скоротити удвічі кількість депутатів у Верховній Раді, встановити однаковий строк їх повноважень з Президентом. У статті 48 слід конкретизувати фінансово-економічну основу місцевого самоврядування з урахуванням того, що існуючі місцеві податки не можуть забезпечити соціально-економічний розвиток території без підтримки держави. Ми також дійшли висновку, що функції Рад та виконавчих комітетів треба чітко розмежувати, встановити пряму і жорстку підпорядкованість виконавчих структур.

Я особисто говорив на сесії про необхідність надання права керівникам районної, обласної Рад самостійно вирішувати заміну керівників, голів нижчестоящих Рад, які не справляються з виконанням службових обов'язків, діють на шкоду інтересів України. Влада все-таки повинна мати важелі впливу на банківську систему.

Люди втомилися жити при владі, яка не має влади. Народ вибрав Президента, і його потрібно підтримати в реформістських планах.

Чернігівська область.

Отримайте свій сертифікат

(Початок на 1-й стор.).

Сертифікати нададуть можливість кожному українському громадянину одержати свою частку державної власності в одному з 8 тисяч малих і великих підприємств, які підлягають приватизації у 1995 році.

Віддруковані за допомогою уряду США приватизаційні папери є ще одним доказом виконання Америкою своїх зобов'язань щодо України. На сьогодні загальна сума, виділена Сполученими Штатами для технічної та економічної допомоги Україні, становить 900 мільйонів доларів. На цьому наголошували в ході прес-конференції у аеропорту Бориспіль посол США в Україні Уільям Грін Міллер та директор місії Агентства з міжнародного розвитку США в Україні Терренс Макмен. Це дуже важлива подія, яка свідчить про реальний поступ економічних реформ, сказав на прес-конференції голова Фонду держмайна України Юрій Єхануров. Відтепер кожний громадянин одержить можливість зробити свій вибір і стати у 1995 році власником. А голова правління Національного банку України Віктор Ющенко підкреслив, що саме приватизація призведе до тих структурних якісних змін в економіці, без яких неможлива її фінансова стабілізація, а отже, загальне оздоровлення. Він підтвердив, що вже розроблено необхідну нормативну базу і створено умови для того, щоб з нового року розпочати втілення державної програми масової приватизації в Україні.

За словами заступника голови Фонду держмайна Олександра Бондаря, використання готівкового приватизаційного сертифіката не протирічить чинному законодавству.

Сергій ЯСЕН.

Здоров'я нації: фізичне і духовне

Генофонд народу під загрозою виродження

Політична нестабільність, викликана зміною соціально-економічної формації та форм власності на засоби виробництва, що супроводжуються спадом в економіці, а вслід — і загального рівня життя людей, безпосередньо впливає на фізичне та духовне здоров'я нації. Коли «захворює» суспільство, то, як наслідок, виникають недуги у багатьох його громадян.

Перед нами нині всерйоз і гостро постала проблема фізичного і духовного виживання. З кожним місяцем зростає кількість серцево-судинних, венеричних, інфекційних захворювань, стрімко поповзла вгору крива смертності, за критичну межу впала народжуваність. Зокрема, якщо у 1992 році природний приріст населення України складав мінус 3,7 відсотка, то у 1993-му він уже підвищився до 5,4 відсотка, тобто на кожну тисячу населення за один тільки рік більш як на п'ять чоловік поменшало. На шість-сім років меншою стає і середня тривалість життя наших співвітчизників. Рівень загальної захворюваності в Україні — один з найвищих серед республік колишнього Союзу. Ми утримуємо сумну першість за кількістю психічних розладів, злоякісних новоутворень та інших негараздів.

Особливу тривогу викликає стан здоров'я матерів та дітей. Близько 70 відсотків немовлят мають відхилення щодо стану здоров'я. Смертність серед новонароджених щорічно зростає. Якщо у 1992 році цей показник складав 13,9 відсотка (на 1000 немовлят), то у наступному вже підвищився до 14,4 відсотка. Лише третину школярів можна вважати здоровими. Умовно. Бо половина юнаків призовного віку мають тяжкі захворювання. Тими чи іншими хворобами страждають майже всі вагітні жінки.

Здоров'я людини тісно пов'язане з харчуванням. Але про яку його повноцінність може йти мова, коли ціни досягли астрономічного рівня. Більшість населення через це постійно недоїдає, що, у свою чергу, впливає на підвищення захворюваності, зокрема — на туберкульоз.

Велику тривогу викликає алкоголізація та наркотизація населення, особливо молоді. За один тільки 1993 рік на 16 відсотків збільшилася кількість підлітків, яких взято на облік за ознакою алкогольної залежності.

Якщо криза у суспільстві триватиме достатньо довго, то може набути незворотного характеру «ланцюгова реакція» погіршення генофонду нації. Відтак — безпосередньо спричинятиметься до виродження її упродовж життя кількох поколінь. Будь-який значний соціальний заколот, як свідчить історія, неодмінно обертається алкоголізацією населення. Чи це нам потрібно?

Так за віщо тяжко хворіє наша Батьківщина? Де забезпечення святого права людини народжувати дітей, відновлювати потенціал нації? Відповіді на ці болючі запитання лежать, перш за все, у площині соціально-економічного стану країни, а ще — у духовному кліматі суспільства. Але й тут проблеми. Саме зараз, коли проходить велика ломка усталених систем цінностей, за відсутністю альтернативних, утворився своєрідний ідейний вакуум. Тобто, склалися найсприятливіші умови для поширення серед мас нездорового містицизму, проникнення з-за кордону нетрадиційних віросповідань та впливу квазі-релігійних угруповань на порушення чинного законодавства, на шкоду здоров'ю людей.

Неприйняття таких «цінностей» певними групами народу поставило їх у становище своєрідної духовної опозиції. Невдалі спроби інтегрування з нашим «перелицьованим» суспільством, з одного боку, та втома від безплідної боротьби за сприятливі зміни і розчарування у політичних засобах розв'язання соціально-економічних питань — з другого, якраз і штовхають певні суспільні групи, а особливо найбільш вразливу — молодь, на третій шлях: втечі від суворих реалій світу, спроби знайти заспокоєння у сповіданні псевдорелігійних культів та вчень неомістичних сект.

Наша держава все більше перетворюється на справжній Клондайк для «ловців душ». Це видно із статистичних даних. Кількість релігійних конфесій зросла з 20 до 50 за один тільки 1993 рік. Причому, саме за рахунок нетрадиційних та новітніх віросповідань. В Україні з'явилися досі нечувані псевдохристиянські секти, які називають себе церквами. Це послідовники Сведенберга, назаряни, мормони, євангельська церква «Троянда світу», церква Епіфанія, церква Повного Євангелія, новоапостольська церква, нарешті, просто «церква Христа». Зросла кількість громад різних східних культів: ведантисти, даосисти, бехаїсти, буддисти, кришнаїти. Продовжують залучати до своїх лав послідовників таких небезпечних квазі-релігійних угруповань, як «Богородичний центр», «Велике Біле Братство», сатаністи. У вихідні дні в містах і селах актові зали громадських організацій, клуби, кінотеатри перетворюються на молитовні будинки незліченних «рятівників» людських душ. Там же, при позитивному ставленні адміністрації, відбуваються платні та безкоштовні сеанси різних екстрасенсів, цілителів, чаклунів, відьом та інших шарлатанів. І хто здатний підрахувати шкоду, якої завдають оті «цілителі» здоров'ю народу, проводячи масові експерименти над психікою тисяч легковірних людей, вже не кажучи про моральні збитки нації, котра ризикує перетворитися у найзабобоннішу в Європі.

Все це відбувається у державі, де існує тисячоліття духовна історія християнства, звідки воно взяло свій початок існування серед східних слов'ян. Це у державі, де існують такі загальнолюдські святині, як Києво-Печерська Лавра, Свято-Успенський Почаївський монастир, Софіївський та Володимирський собори і багато інших. Наші прадіди віддавали останнє, щоб будувалися собори та храми, золотом покривали їх куполи, малювали ікони, видували скло на вітражі. Лунали дзвони над широкими нашими полями, кликали на подвиги, виховували взаємоповагу, братерство та чинність. Сьогодні ж наші духовні святині потребують порятунку.

Все це, разом з безробітям, стражденним зубожінням народу, цілеспрямованим розтлінням молоді, легалізованою проституцією, алкоголізацією та наркотизацією, відвертою спекуляцією, падінням духовності та моральності свідчить про глобальний Чорнобиль, який виходить за межі всього, донині відомого. Для думаючої інтелігенції, якій не байдуже майбутнє своєї нації, настав час, коли кожен зобов'язаний визначитися: якою має бути його Батьківщина, доля його дітей.

Щоб вирішити назрілі проблеми фізичного та духовного здоров'я нашого народу, перш за все необхідно створити національні програми «Діти України» та «Планування сім'ї». Крім того, з 1 січня 1995 року конче необхідно ввести карткову систему щодо постачання продуктів харчування для дітей. Для відновлення духовного здоров'я нації потрібна єдність церкви та чистота віри, створення Інституту віровизнань, який би готував фахівців по відродженню духовного потенціалу.

Ніна МАРКОВСЬКА, народний депутат України, член Соціалістичної фракції парламенту.

УКАЗ ПРЕЗИДЕНТА УКРАЇНИ

Про присвоєння почесного звання «Заслужений журналіст України»

За вагомий внесок у розвиток журналістики, висвітлення актуальних проблем державотворення присвоїти почесне звання:

«ЗАСЛУЖЕНИЙ ЖУРНАЛІСТ УКРАЇНИ»

АЙЗЕНБЕРГУ Йосипу Григоровичу — кореспондентові газети «Черкаський край»

ГРИЦАЮ Якову Семеновичу — заступникові голови Спілки журналістів України, м.Київ

ДУМЕНКУ Леоніду Васильовичу — головному редакторові обласної газети «Зоря Полтавщини»

ІЛЬНИЦЬКОМУ Іллі Івановичу — головному редакторові обласної газети «Новини Закарпаття»

КОХАНЕЦЬ Людмилі Степанівні — оглядачеві газети «Голос України», м.Київ

МЕНИСЕНКУ Володимиру Вікторовичу — редакторові каховської міськрайонної газети «Каховська зоря», Херсонська область

МОРОЗУ Ігорю Петровичу — редакторові борщівської газети «За вільний край», Тернопільська область

ПАВЛЕНКУ Сергію Олеговичу — власному кореспондентові газети «Голос України» по Чернігівській області

ПИСАРЕНКО Світлані Вікторівні — оглядачеві газети «Голос України», м.Київ

ПРАВДЕНКУ Сергію Макаровичу — головному редакторові газети «Голос України», м.Київ

РЕПІКУ Володимиру Адамовичу — фотокореспондентові Українського національного інформаційного агентства, м.Київ

ХОХУЛІ Миколі Григоровичу — завідуючому редакцією радіостанції «Колос» Укртелерадіокомпанії

Президент України Л.КУЧМА.

м.Київ,
30 грудня 1994 року.

ЗВЕРНЕННЯ

керівників релігійних центрів і об'єднань України до народу

Шановні співвітчизники, брати і сестри!

Ми, керівники релігійних центрів і об'єднань України, звертаємось до вас в дуже складний і відповідальний для долі народу час.

Наші душі стривожені неспокоєм у світі. То тут, то там спалахує криваве полум'я братовбивчих сутичок, міжусобиць і війн. В цій пожежі гинуть люди — молоді й похилі, жінки і навіть діти.

Нас дуже хвилюють міжконфесійні непорозуміння. Тому ми сповнені щирим бажанням до негайних кроків для подолання бар'єрів конфронтації, розбрату і чвар. Всевишній подарував для нас незалежну Україну — спільний дім для загального щастя і добробуту. Він заселив наш рідний Край народами різних національностей, мов і релігій. І ми впевнені, що його воля полягає в тому, аби всі ми жили в мирі та злагоді.

Згуртуймося ж в єдину братню сім'ю і, поки не запізно, незалежно від національності і віросповідання, подаймо одне одному теплу руку дружби і взаємопорозуміння. Подивімось ласкаво у вічі ближнього, і нехай кожен прочитає в наших очах вогник щирої, безкорисливої любові і довір'я.

Прийшов час спільними зусиллями і сумлінною працею зводити наш рідний дім — вільну і щасливу Україну. А тому іменем всемогутнього Бога, в ім'я кращого майбутнього народу закликаємо усіх співвітчизників до єдності і злагоди.

Мир дому твоєму, Україно!

Предстоятель Української православної церкви митрополит Київський і всієї України **ВОЛОДИМИР**; Патріарх Київський та всієї України Української Автокефальної православної церкви **ДИМИТРІЙ**; Єпископ Житомирської дієцезії Римсько-католицької церкви **ЯН ПУРВІНСЬКИЙ**; Президент Союзу ЄХБ України **ГРИГОРІЙ КОМЕНДАНТ**; Голова Союзу християн віри євангельської /п'ятидесятників/ України **МИКОЛА МЕЛЬНИК**; Президент Об'єднання релігійних громад іудейського віровизнання в Україні **НОЯХ ДУБИНСЬКИЙ**; Член священного Синоду реформатської церкви **ВІНЦЕ ПОЧАЙ**; Патріарх Київський і всієї Руси-України Української православної церкви — Київський патріархат **ВОЛОДИМИР**; Єпископ-помічник Львівської архієпархії Української греко-католицької церкви **ВАСИЛЬ МЕДВІТ**; Архімандрит Вірменo-григоріанської апостольської церкви **НАТАН ОГАНЕСЯН**; Президент Української Уніонної конференції АСД **МИХАЙЛО МУРГА**; Старший пресвітер Союзу вільних церков християн віри євангельської України **ВОЛОДИМИР ГЛУХОВСЬКИЙ**; Муфтій Духовного управління мусульман України **ШЕЙХ АХМЕД ТАМІМ**; Німецька євангелічно-лютеранська церква, пастор **АХІМ РАЙС**.

«Шахтарі не страйкують, але й не працюють», —

так охарактеризував ситуацію на вугільних підприємствах Луганської області один із гірницьких профспілкових лідерів, виступаючи на черговій обласній нараді, де знову й знову вирішували, страйкувати шахтарям на знак протесту проти того, проти чого вони вже стільки разів виступали, чи ні?

Підземний слюсар, який працює на півтори ставки на шахті «Центральна» виробничого об'єднання «Антрацит», розповів: «Прокинувся вранці, почав збиратися на роботу. Відчиняю холодильник — а там геть порожньо. Тільки в каструлі є трохи борщу, на двох вистачить. А в мене на утриманні мати й син. То я вимазав тарілку борщем і поставив її в мийку. Хай мати з сином подумають, що я їв, і зі спокійною душею поснідають. А сам пішов на шахту».

Ось так живе зараз багато гірників. Як тут не застрайкувати? Проте коли мова заходить про можливість добиватися задоволення своїх вимог найрадикальнішими методами, у тому числі й тих вимог, які сформульовані у чотирнадцяти пунктах і вручені Прем'єр-міністрові України В. Масолу під час того короткого перебування на Луганщині в кінці жовтня, то, як правило, проти такого радикалізму висловлюються і керівники вугільних підприємств, і «державні» профспілки, і Незалежна спілка гірників, і більшість простих шахтарів.

Чому? Всіх причин не перелічити, але про дещо варто сказати. Коли кілька років тому масові шахтарські страйки тільки зароджувалися, жилося гірникам далеко не так сутужно, як нині: і на зарплату можна було незрівнянно більше купити, і підприємства їхні забезпечували обладнанням, лісом, спецодягом тощо. І все ж страйк котився за страйком. Гірники знали, чого хотіли, почувалися на силі й вірили, що доб'ються справедливості.

Відтоді відбулися зміни і в них самих. Вони, як і раніше, переконані, що є значною силою, але, складається враження, не уявляють, як ту силу застосувати. Бо зрозуміли, що самого галасу — мовляв, той чи інший начальник погано працює, замало. Треба самому розібратися, чого ж ти вимагаєш. Якою мірою реальні твої вимоги. Їх не змогли вдовольнити п'ять, три, два роки тому, коли загальна економічна криза не була такою гострою, то чи можна їх негайно вдовольнити зараз?

От, наприклад, одна з найперших вимог гірників: ціна вугілля має відповідати затратам на його видобуток. Справедливо? Ніби. Та от виходить на трибуну наради генеральний директор ВО «Донбасантрацит» В'ячеслав Скрабов і найпереконливіше доводить безглуздя цієї вимоги в наявній ситуації. На згаданій уже шахті «Центральна» тисячі гірників видобувають щодоби лише 300 тонн вугілля. Коли ще врахувати його високу зольність, то з тих трьохсот залишається... 18 тонн реального палива. Не набагато більший видобуток вугілля на шахті-велетні «Комсомольська» ВО «Антрацит», а вона ж за проектною потужністю має щодоби відвантажувати його на-гора по 2,5—3,0 тисячі тонн. Скажіть, будьте ласкаві, якою ж має бути ціна вугілля, коли три тисячі гірників добувають його по десять відер на брата за добу?

На такий серйозний аргумент навіть найпристрасніший прихильник найкрутіших заходів у боротьбі за права гірників, голова страйкому Первомайська Юрій Архипчук не знайшов відповіді, окрім того, що згадав: і його шахта імені Менжинського протягом чверті століття видавала по 5—6 тисяч тонн вугілля на добу, а тепер спроможна лише на кілька сотень тонн.

Ось і маєш! Як тут піднімати на страйк з вимогою встановити на вугілля ціну, що дорівнює затратам на його видобуток?

Декотрі бачать інші варіанти виходу галузі з кризи. На думку генерального директора ВО «Краснодонвугілля» Валентина Качанова, з вугільних підприємств треба не лише списати всі борги, а й дати їм стартовий капітал і обов'язково видати президентський указ про трудову дисципліну. Валентин Сергійович бажав би, щоб галузь мала особливий правовий режим. Згадав, як сам за вербовкою приїхав на Донбас після війни і як тоді на шахтах було суворо з дисципліною.

То, може, такі вимоги запишуть на своїх знаменах страйкарі? Ні, більшість учасників наради геть відкидає силові методи: не той час, з-під палки люди не працюють. Зміцнювати дисципліну вкрай потрібно, але це можливо тільки тоді, коли будуть створені умови для високопродуктивної праці і, відповідно, для отримання високої заробленої заробітної плати. Шахтарі не страйкують, але й не працюють. Вони розгублені й деморалізовані.

То що ж робити? Пора, мабуть, більш конкретну, визначену відповідь на це запитання дати керівництву області. Бо коли мова заходить, наприклад, про надання російській мові статусу офіційної на території області (надано на останній сесії облради), про національну символіку, про повернення новоствореній Компартії майна КПУ — частини КПРС, луганське керівництво на повний голос заявляє про свої права на основі принципів про регіональне самоврядування. А шахтарськими справами що, тільки Києву займатися? Ось цифри, що заставляють задуматися: частка вугілля у виробництві електроенергії в цілому по Україні — 27 процентів, на Донбасі — 73 проценти.

Анатолій КОБЕЛЬНЮК.
Луганська область.

Фотофакт

Український державний інститут скла не випадково розміщено в Костянтинівці Донецької області. Тут працюють кілька заводів скловиробів, неподалік яких є потужна сировинна база. До перспективних напрямів робіт інституту належать дослідження в галузі створення сонцезахисного фотохромного скла будівельного й технічного призначення.

***На знімку:** старші наукові співробітники Сергій Попович, Алла Аткарська і технік-технолог Сергій Просіков займаються розробленням технології нанесення на скло тепловідбивальних оксидних покриттів, котрі захищають людину в приміщеннях від перегріву й надлишку освітлення.*

Фото Леоніда **КРАВЧЕНКА.**

НА БОГА НАДІЙСЯ...

Недавно на прес-конференції голову Рівненської облради Романа Василишина запитали: чи не має, мовляв, місцеве об'єднання «Облагротехсервіс» якогось відношення до відомих «операцій» свого київського патрона? На що Роман Данилович відповів приблизно так: наше об'єднання давно вийшло з тієї системи і ні в яких махінаціях не замішане, робить свою справу чистими руками.

Тепер колишній «Облагротехсервіс» називається державним підприємством з матеріально-технічного забезпечення. Вивіска змінилася, а керівником на недавньому засіданні облвиконкому знову затверджений Микола Петрович Сорока. Ваш кореспондент поставив Миколі Петровичу кілька запитань.

— Нині першочергове завдання для багатьох — елементарно вижити. А вашій службі, Микола Петровичу, потрібно не лише самій рятуватися, а й забезпечувати життєдіяльність багатьох інших...

— На те ми й «техсервіс». Як мовиться, назвався грибом, то й лізь у кошіль. Мусимо якось викручуватися і допомагати сільському господарству не «надихаючим словом», а ділом. Назву цифру: за 10 місяців цього року сільськогосподарським споживачам виконано робіт та надано послуг майже на 200 мільярдів карбованців. Повністю задоволені потреби сільгосппідприємств і фермерських господарств у ремонті тракторів, комбайнів, іншої техніки. Навіть у цих складних умовах стабільно працюють наші ремонтно-транспортні підприємства, особливо у Демидівці, Клевані, Степані, Березному. Не можу нарікати й на роботу обласного технічного обмінного пункту.

— Миколо Петровичу, а як щодо перерваних зв'язків? Скрізь тільки й чути: того немає, те не надходить...

— Зв'язки були різні. Були потрібні, а були й відверто безглузді. Так-от нормальні зв'язки — або збереглися, або налагоджуються. Але, на мою думку, якщо покладати надію на «дядю», що він щось дасть, то так далеко не заїдеш. Під лежачий камінь вода не тече. Ми передусім розраховуємо на власні сили. Багато запчастин, наприклад, робимо самі. Для цього при всіх РТП створені цехи або дільниці для відновлення спрацьованих та виготовлення нових деталей. Таким чином зняли питання щодо дисків важких борін, ведучих коліс тракторів Т-150, транспортерів гичкозбиральних машин БМ-6А. Наші спеціалісти відновлюють колінчасті вали автомобільних двигунів методом наплавлення порошковим дротом власного виробництва, повертають до життя транспортери картоплезбиральних комбайнів, карданні вали, повітряні фільтри тощо. Нині освоюємо технологію відновлення гільз двигунів, ведучих коліс тракторів Т-70С...

— Отже, порятунок потопаючих — справа рук самих потопаючих?

— А що робити? Сидіти склавши руки і чекати цінної вказівки з Києва? Навіщо, скажіть, нам витрачати гроші, яких і так не вистачає, на закупівлю того, що можемо зробити самі? На наших підприємствах виготовляються культиватори, борони, бетонозмішувачі, вогнегасники, диски муфти зчеплення, холодильні камери й охолоджувачі молока і багато чого іншого. Нашими послугами залюбки користуються фермери — ремонтують доїльні апарати, молочні фляги, резервуари з алюмінієвих сплавів...

— На фоні загального хаосу «селянський сервіс» у рівненському виконанні виглядає досить привабливо й солідно...

— Не сприйміть за вихваляння, але перелічене вище — далеко не все. При десяти РТП діють бригади для газифікації населених пунктів (цього року змонтовано 7 кілометрів газопроводів, газифіковано 500 житлових будинків), наші люди беруть активну участь у технологічному оснащенні, забезпеченні сировиною і тарою малих переробних підприємств. За останній час ввели у дію 6 молокопереробних цехів, 12 пекарень, 11 ковбасних цехів, відновлено роботу багатьох млинів, крупорушок, олійниць...

— Щиро дякую, Миколо Петровичу. Послухав вас — і трохи відлягло від серця: живемо, виявляється. А то нас весь час як не голодом, то прірвою лякають...

Записав **Сергій МЕЛЬНИЧУК.**
Рівненська область.

Колонка власкора

Новосілля у «спальному хуторі»

Є у Хмельницькому мікрорайон, що віддалений від основного масиву, як колись хутори від села. Від міста відмежувався озером, від сусіднього села — лісом. Та попри всі принади природи у цьому курортно-спальному містечку з кожним нововведеним будинком наростали проблеми. Одна з них — дитячі заклади. Та як би сьогодні не було сутужно з коштами, міськвиконком знайшов можливість спорудити тут ще один дитячий садок. Просто із сесії на відкриття «Оселі гномів» приїхали депутати, будівельники. «Хуторяни» сказали, що у наступному році вони ще радіші були б зустріти у себе в районі тролейбус...

Глина додасть молока, а забере радіонукліди

Під егідою Національної Академії наук України, Державного комітету з науки і технологій, Української аграрної академії наук та Хмельницького облвиконкому проведено науково-практичну конференцію «Сапоніти Хмельниччини. Видобуток, дослідження та застосування». Протягом трьох днів звучало чимало сенсаційних доповідей. Сапоніти — унікальна подільська глина, здатна виводити з організму радіонукліди. Як кормова добавка значно підвищує продуктивність худоби, птиці, може широко застосовуватись у лікувальній практиці та будівництві. Вже є замовлення закордонних фірм на придбання подільських сапонітів.

Прапор Богдана — прапор нащадків

Як відомо, у бойові походи Богдан Хмельницький вів своїх побратимів під малиновими стягами. І ось перший бойовий малиновий прапор у прикордонних військах України вручено Хмельницькому інститутові прикордонних військ. Ще б і бойові ордени, щоб героїв не нагороджувати відзнаками іншої держави...

Хмельницькі приватизації — під американські рекомендації

За рішенням Кабінету міністрів України Хмельницька область увійшла у число п'яти, де у першу чергу буде розповсюджено приватизаційні сертифікати. У цьому зв'язку представники Агентства міжнародного розвитку США та компанія «Прайс Уостерхаус» провели в обласному центрі перше засідання прес-клубу Національної освітньої програми з питань ринкової реформи та приватизації, який, за рекомендацією першого віце-прем'єр-міністра Віктора Пинзеника, мусить створювати позитивний образ ринкових реформ.

«Справа Звягільського» починалася на Поділлі?

Газета «Подільські вісті» провела «пряму лінію» між читачами і начальником обласного управління Служби безпеки України. З-поміж багатьох відповідей на запитання подолян генерал-майор Олексій Денищик сказав і таке:

— Порушено кримінальну справу щодо Юхима Звягільського. Між іншим, стосовно його дій і розпоряджень управління СБУ по Хмельницькій області доповідало ще при попередньому Президентові. Доповідало в числі перших...

Від себе додамо: сховище держресурсів, звідки було взято стратегічний бензин, перебуває у сфері контролю Хмельницького управління СБУ.

Соціалісти за УНДР

Хмельницький міськком Соціалістичної партії звернувся до трудящих обласного центру із закликом не підтримувати вимоги Руху про розпуск Верховної Ради і на противагу цьому «чинити на владу цивілізований тиск через страйкові комітети, профспілки, депутатів Верховної Ради і місцевих Рад». Звернення закінчується лозунгом: «За українську народно-демократичну республіку!»

Михайло ВАСИЛАШКО.
Хмельницька область.

АНАТОМІЯ «ПРИХВАТИЗАЦІЇ»

Точка зору першого Всеукраїнського з'їзду робітників

Як уже повідомлялося в нашій газеті, у грудні в Києві відбувся перший з'їзд Всеукраїнської спілки робітників. З доповіддю «Про завдання робітничого руху України в нинішній економічній, соціальній і політичній ситуації» на з'їзді виступив майстер Київського ВО імені Антонова Олександр БОНДАРЧУК, обраний головою ради Всеукраїнської спілки робітників.

На прохання фракції Верховної Ради України «Комуністи України за соціальну справедливість і народовладдя» публікуємо цю доповідь.

Слід визнати: владні структури України, законодавча та виконавча влада, правоохоронні органи за чотири роки не змогли нічого ефективного, соціально відповідального протиставити періоду дикого первісного нагромадження, не змогли встановити жорсткі правила гри в перехідний до ринку період. У результаті з'являються різні ідеї з подолання кризи. В тому числі і романтичні, і наївні, з ледь підправленим учора. Але раціональне зерно є мало не в кожній програмі. Крім того, є і максима Вольтера: я з вами не згоден, але ладен усім пожертвувати для того, аби ви могли вільно висловитися. Якщо будемо її дотримуватися — навчимося одне одного розуміти. Отож — читайте, думайте, виважуйте, враховуйте.

Робітники говорять різко. Їхній з'їзд — не світський раут. Та слухати й чути — треба. Не ображаючись, а розуміючи. Ясно, що за всієї поваги до Президента й інших структур редакція не стала і не мала права пом'якшувати жодного виразу в доповіді, що публікується.

Антинародний курс вищих урядових осіб нашої держави за три роки буржуазних реформ поставив Україну на межу загальної катастрофи. Заводи і фабрики зупиняються, руйнується сільське господарство. Освіта, наука і культура — в глибокому занепаді. Робляться спроби витруїти з народної свідомості такі гуманні поняття, як взаємовиручка, колективізм і почуття справедливості. Натомість цих цінностей правляча верхівка насаджує в суспільстві насилля, індивідуалізм і жадобу до збагачення будь-якою ціною. Звідси — зростання злочинності, масова спекуляція і корупція на всіх рівнях. Аферисти всіх мастей кинулися до комерційних структур і банків, набуваючи собі в короткі строки нечувані статки за рахунок решти населення, яке катастрофічно зубожіє. Про стимули до праці за таких обставин казати просто непристойно. Доходи більшості рядових трудящих знизилися до межі виживання. При цьому ситуація з кожним днем погіршується.

Ми не можемо заплющувати очі і на те, що Україна, фактично, вже втратила свою незалежність: сьогодні нашою державою править західний капітал в особі Міжнародного валютного фонду (МВФ). Нині наша внутрішня і зовнішня політика робиться не в Києві, а у Вашингтоні. Саме в інтересах Заходу, а також жменьки бізнесменів, наш Президент і уряд руйнують виробництво і відверто грабують власний народ. Як тепер з'ясовується, суть усіх реформ — у розкраданні державної, загальнонародної власності — тієї власності, яка в радянські часи забезпечувала робітникам та всім трудящим низькі ціни і пристойний рівень життя, забезпечувала нормальну роботу підприємств.

За останні три роки життєвий рівень трудящих знизився в 10 разів. Уперше після війни смертність в Україні перевищила народжуваність. Ми не можемо забезпечити повноцінними продуктами своїх дітей, змушені всю відпустку та всі вихідні проводити на городах, аби якось вижити.

Сьогодні, товариші, ми зібралися тут для організації боротьби з буржуазними силами та їхніми лакузами, котрим удалося присмоктатися до трудового народу й жити за наш рахунок. Усім відомо, що ці спекулятивні, злодійські елементи суспільства, цей майбутній середній клас активно підтримують офіційні державні структури. Саме з цими структурами, що проводять антинародну політику, ми мусимо боротися, мусимо протиставити їм свою організацію, свої структури, свої дії щодо захисту власних інтересів. Клас буржуазії, що формується, своїми антинародними діями змушує нас відкрито вступити в рішучу боротьбу за свої права.

Боротьба буде важка. У наших класових супротивників є гроші, в їхніх руках силові структури і засоби масової інформації, на їхньому боці виступає світовий капіталістичний табір. Та за нами — мільйони трудящих. Крім того, з нами — багатий історичний досвід боротьби пролетаріату за свої права, ми скористаємося ним повною мірою — у цьому ніхто не повинен сумніватися.

Нинішня влада своє головне завдання вбачає в тому, щоб, використовуючи державу як апарат насильства, якомога швидше розпродати землю, заводи і фабрики злодіям та спекулянтам, перетворити цих злодіїв на нових господарів, а з трудящих зробити слухняних, безправних рабів, які задовольнятимуться дешевою горілкою та гнилою ковбасою.

Наше завдання прямо протилежне — не допустити пограбування трудящих через приватизацію, що її нав'язують, і лібералізацію, добитися для трудових колективів реальної політичної й економічної влади, не допустити перетворення України на напівколоніальну, керовану злочинними бандами, економічно відсталу державу.

Щоб нас не звинуватили в голослівній критиці політики Президента та уряду, ми представимо докази, що розкривають її антинародний, згубний характер.

Наш Президент, який працює за вказівкою Міжнародного валютного фонду, фактично запропонував у своєму так званому «новому курсі» — якщо казати відверто й називати речі своїми іменами — простий і надійний механізм пограбування трудящих для відродження класу експлуататорів. Цей механізм пограбування ретельно приховують від трудового народу, його приводні паси та смертельні для економіки рецепти маскують під реформаторську діяльність, обставляють пропагандистськими міркуваннями про «входження до цивілізації». При цьому власті, що фактично знищують своєю політикою промисловий і науковий потенціал України, підривають економічні основи держави, — ці власті намагаються виглядати в очах громадськості борцями за незалежну й квітучу Україну.

Президент обіцяє нам капіталістичний рай. Та — після втілення в життя його «нового курсу». Фактично нам пропонують наживку за «товстим шаром шоколаду», що якраз і приховує злочинні механізми пограбування.

Перелічимо їх, використовуючи ті назви, якими користується Президент у своєму маніфесті капіталізації суспільства.

Приватизація. Це перший і найефективніший метод грабунку. Як відомо, сьогодні більшість підприємств перебуває в державній власності — це тисячі заводів, що створювалися працею кількох поколінь. Держава, за розумного управління цими підприємствами, проводячи відповідну економічну політику, могла б забезпечити їх ефективну роботу, отже — забезпечити загальну зайнятість, гідну зарплату та необхідний бюджет для забезпечення соціальних гарантій. Проте наші можновладці самоусунулися від управління держпідприємствами, погрузли в корупції і хабарництві, зруйнувавши при цьому такі ефективні механізми управління, як держплан і держпостач. До того ж наші політики розчленили єдиний держбанк на безліч комерційних банків і в результаті цього практично втратили контроль над фінансами. Економіка опинилась у становищі корабля, у якого у відкритому морі, просто на ходу демонтували все управління й напоїли команду. Чи варто тепер дивуватися, що за 9 місяців цього року спад промислового виробництва в Україні становив 30%, а за темпами інфляції ми потрапляємо до групи найнеблагополучніших країн?

Щоб уникнути відповідальності, реформатори намагаються всю вину перекласти на підприємства й колгоспи, які найбільше і потерпіли від повного розвалу планово регульованої системи управління, що склалася. Їх оголошують банкрутами і пропонують приватизувати.

Уся ця метушня з приватизацією, маніпуляції з акціями, ваучерами, сертифікатами та іншими цінними паперами має на меті одне: правдами і неправдами передати кошти виробництва та інше майно, нажите всім народом, до рук мізерної жменьки шахраїв і спекулянтів — це будуть господарі-капіталісти. Решта 95% населення в кращому разі одержить недоїдки з панського столу — їй відводять роль робочої сили, яку на ринкові можна буде купувати так само вільно, як раніше купували коней чи овечок.

Курс на приватизацію широко рекламують продажні засоби масової інформації, робітникам утовкмачують думку, що хай вже ці нувориші розтягнуть народне добро, зате потім вони організують виробництво й платитимуть нам зарплату, як у розвинутих країнах Заходу. При цьому замовчується, що, опріч розвинутих країн, є ще великий недорозвинутий «третій світ» і що промислово розвинуті країни Заходу грабують цей «третій світ» як колонію загального користування; замовчується, що високі заробітки й відносний соціальний мир на Заході забезпечені багато в чому за рахунок цього грабунку. Цією піратською здобиччю Захід, проте, з нашими українськими буржуями не поділиться, він не пустить їх на свої ринки збуту і не віддасть джерела дешевої сировини; Захід і Україну хоче перетворити — і вже перетворює — на «бананову республіку». Україні відводять роль сировинного придатка, ресурсу дешевої робочої сили, місця для розміщення шкідливих виробництв і поховання відходів.

Таким чином, у процесі всесвітньої капіталістичної експлуатації український робітник виявиться крайнім, і тут уже говорити про соціальне партнерство немає сенсу: Україна перетвориться на арену гострої класової боротьби. Вважаємо доречним нагадати тут нашому Президентові, що це саме він, поділяючи суспільство шляхом приватизації на капіталістів і пролетарів, закладає грунт для майбутніх класових битв. Президентові і відповідати за можливі трагічні наслідки.

Ось вам, товариші, що таке приватизація і до чого вона призведе в Україні.

Тепер про політику лібералізації цін. Це ще один інструмент, яким хоче скористатися Президент для швидкого пограбування трудящих на шляху до капіталізму. Один раз цей інструмент реформатори вже використали. Це було 1991 року, коли, різко відпустивши ціни, вони перетворили всі наші трудові заощадження на порох. Реформаторам тоді все зійшло з рук, всі гуляють на волі. І ось тепер, упевнений у своїй безкарності, подібну операцію з лібералізацією цін готується провести Президент № 2.

Нащо це йому? Адже заощаджень у нас вже немає, що він хоче забрати у злидарів? Заводи, фабрики й землю — ось що. Тобто власність, яка належить усьому народові.

Яким чином Президент збирається використати політику лібералізації цін? Якщо коротко, то ця політика, схвалена нинішнім буржуазним парламентом, має забезпечити проведення другого етапу приватизації.

Річ у тому, що процес приватизації матиме два етапи.

На першому всіх нас насильно хочуть зробити акціонерами: американські «друзі» вже надрукували ваучери, нам їх видадуть під розписку, і Президент по телебаченню скаже: «Вітаю вас, панове, ви всі стали власниками! Не дивіться на чеки, як баран на нові ворота, а вкладайте їх у діло, ставайте господарями заводів та землі!»

Цим зверненням до нації завершиться перший етап приватизації. Це лише допоміжний, підготовчий етап, де буде багато реклами й святкового галасу з приводу володіння новеньким ваучером. Поведінка Президента на цьому етапі буде подібна поведінці «наперсників» на вокзалах — перед тим, як обчистити довірливого пасажира, шахраї розігрують перед ним своєрідний рекламний ролик: гру ведуть підкреслено чесно, жертву з усіх сил переконують, що ніякого обману немає. Плачевний фінал настає потім.

Фінал настане на другому етапі приватизації, коли й вирішуватимуть головне завдання «реформаторів»: відсікти від власності більшість населення й зосередити її в руках 5 % населення. Саме тут і знадобиться нашому Президентові політика лібералізації цін. За її допомогою вирішуватимуть два підзавдання.

Перше — доведення до банкрутства акціонерних підприємств з наступним їх продажем «грошовим мішкам».

І друге — швидке розшарування суспільства за майновою ознакою з формуванням обмеженої кількості самих «грошових мішків», здатних скупити збанкрутілі підприємства.

У своїх виступах Президент із зрозумілих причин не використовує поняття «грошовий мішок». Він його замінює на більш благозвучні визначення: «комерційний банк», «іноземний інвестор», «відповідальний власник» тощо. Але це не змінює суті. А вона в тому, що через лібералізацію цін, за допомогою комерційних банків виробництва спочатку свідомо руйнуються, а потім скуповуються обмеженим колом осіб. Такий варварський переділ власності влаштовує всіх розробників нового курсу Президента — від експертів Міжнародного валютного фонду до голів комерційних банків. Захід таким чином здійснює свою стратегічну мету — деіндустріалізацію України — й поповнює нею свої колонії, а наші доморослі буржуї, збивши на зубожінні трудящих капітали, стають прикажчиками у молодій «банановій республіці».

І щоб закінчити вже з новим курсом Президента, дозвольте розкрити, хоча б у двох словах, ту особливу роль, що її відводять комерційним банкам в цій тотальній війні буржуазії проти робітничого класу, проти трудового народу.

Як уже зазначалося, світовий капітал в особі МВФ нав'язав нашому Президенту ввести в Україні модель приватизації з обов'язковою руйнацією виробництва. Тобто спочатку наш народногосподарський комплекс має перетворитися на кладовище, а потім уже знекровлені підприємства розпродаватимуть грошовим мішкам.

Як убивць наших заводів, фабрик і колгоспів передбачається використати мережу комерційних банків. Раніше у комерційних банків була лише одна мета: отримання прибутку. І вони його отримували, встановлюючи надвисокі відсотки за кредит. При цьому їм було байдуже: чи зростає через це інфляція, чи зупиняються підприємства. Зрозуміло, що їхні великі відсотки були доступні лише спекулятивним структурам, а виробництво при цьому руйнувалося.

А тепер, згідно з новим курсом Президента, відбувається переспрямування комерційних банків на знищення підприємств. Їх у цьому дуже просто зацікавлюють. Скажімо, комерційний банк обслуговує якесь підприємство, і раптом це підприємство чи то не може збути свою продукцію, чи то не може закупити комплектуючі — словом, потрапляє в складну економічну ситуацію. Так ось тепер банку це дуже вигідно: він привласнює собі закладне майно невдахи, має право оголосити це підприємство банкрутом й розпродати на свою користь умертвлене підприємство; якщо збанкрутував колгосп, тобто став збитковим, то земля відходить до банку. Лише на одній такій операції з банкрутством комерційний банк може отримати величезні прибутки. Ну як тут утриматися від спокуси й не збанкрутити якесь підприємство, що впало в око? Тим паче, що наші підприємства й без того ледве на ногах тримаються, а у комерційних банків є для руйнування підприємств усі можливості.

Через дефіцит часу ми висвітлили лише окремі позиції «нового курсу» Президента. Та й того досить, щоб ще раз переконатися в його антинародному спрямуванні. Загалом пропонований Президентом курс за своєю руйнівною силою можна порівнювати лише з підступним нападом ворожого війська. Цей курс ми розглядаємо як економічну диверсію проти нашої держави і народу в інтересах Заходу та малої жменьки новоявлених бізнесменів.

Президент і компанія розуміють, що здійснити на практиці цей антинародний курс можна лише в умовах диктатури й насильства стосовно трудящих. Тому президентська команда в терміновому порядку розробляє плани з розпуску Рад усіх рівнів та зміцнення своєї виконавчої влади. Річ у тому, що Ради, хоч там сьогодні через чинний виборчий закон перебувають головним чином представники буржуазії, а не трудящих, як форма народовладдя є для Президента потенційною небезпекою. Із зміною Закону про вибори на користь трудящих, коли вибори провадитимуться за виробничо-територіальним принципом (а ми вимагаємо таких змін), до Рад прийдуть депутати від трудових колективів, і тоді всім цим буржуазним реформам буде покладено край, всі отримають по заслузі, така перспектива не приваблює президентську команду — отож вона і підготувала антирадянський «законопроект про владу».

У цій ситуації робітники мають узяти на себе відповідальність за наше прийдешнє і рішуче виступити проти буржуазних реформ, які руйнують усе. Майбутні покоління нам не простять, коли ми залишимося байдужими і допустимо цей загальний розвал, до якого нас уперто ведуть «реформатори».

При цьому ми виходимо, як і 1917 року, з того, що сьогодні «не можна вийти з кризи, не йдучи до соціалізму». Лише соціалістичні перетворення розв'яжуть і загальнонаціональні, і загальнодержавні, і загальнодемократичні завдання.

Президент усе запевняє, що альтернативи капіталізмові немає. Ще раз заявляємо: є! Це — соціалізм!

Дозвольте хоча б у загальних рисах змалювати той соціалізм, який ми пропонуємо будувати, — і будуватимемо!

Це буде суспільство, де заводи і фабрики працюють для того, щоб виробляти різноманітні товари для трудящих і за доступними цінами, а не для того, щоб за рахунок експлуатації тих трудящих жменька буржуїв отримувала прибуток. Цей справедливий підхід буде реалізовано у тому разі, коли доходи людини визначатиме один критерій — її праця. І жодних відсотків від володіння приватною власністю, жодних комерційних банків! Усі засоби виробництва і земля належать народові. Це — загальнонародна власність; вона — священна й недоторканна. Хто зазіхне на неї — відповідає за всією суворістю закону.

Від імені народу і в інтересах народу цією власністю володіє держава, а розпоряджаються — трудові колективи. Держава забезпечує планомірний розвиток виробництва, ефективне використання ресурсів, встановлює й контролює ціни, розвиває науку, культуру й освіту, забезпечує соціальні гарантії, ловить злочинців і спекулянтів, а трудові колективи матеріально зацікавлені у виконанні держзамовлення з найменшими витратами, а також у виробництві якісної продукції понад держзамовлення за своїм розсудом. Трудові колективи в особі своїх виборних органів, наприклад, ради трудового колективу, мають певні обов'язки перед державою і широкі права, аж до наймання адміністрації за контрактом.

Ми розуміємо, що таке суспільство можна побудувати тільки в тому разі, коли політична влада належатиме трудящим. Вони б призначили свій уряд і знизу доверху контролювали б виконання цієї політики. А щоб влада належала трудовому народу, а не паразитам, вибори й відкликання народних депутатів мають провадитися за виробничо-територіальним принципом, а підвалинами Радянської влади мають стати Ради на підприємствах. Знову ж таки, з метою наближення політичної влади до трудящих, Ради підприємств делегують своїх депутатів до Ради вищого рівня, ті — делегують вище, — і так аж до Верховної Ради. При цьому Ради підприємств можуть відкликати своїх делегатів із Ради будь-якого рівня. Радам, що спираються на трудові колективи, має бути підзвітною і виконавча, й судова влада.

За такої істинно радянської форми влади немає жодної потреби в інституті Президента. (Та й узагалі, навіщо нам отой інститут президентства? Він суперечить нашому споконвічному общинному устрою життя. А отже — заважає. Взяти хоча б Росію. Там Єльцин, розстрілявши з танків ВР, одержав усі мислимі й немислимі повноваження, — але в Росії криза дедалі глибшає).

У наших умовах, коли завдяки маніпуляціям суспільною свідомістю і буржуазному виборчому закону з Рад практично вивели представників робітників та селян, коли Президент урозріз зі своєю передвиборчою програмою, тобто шляхом обману, провадить антинародний курс, коли засоби масової інформації перебувають під цілковитим контролем режиму, — в таких умовах поворот до соціалізму можна здійснити лише через масові виступи трудящих, через підготовку і проведення загальноукраїнського політичного страйку.

Уже сьогодні ми маємо готуватися до взяття влади. Правлячий режим демонструє цілковиту неспроможність розпорядитися нею з користю для народу. Невдоволення трудящих зростатиме й надалі, колективи-страйкарі переходитимуть від економічних вимог до політичних. Від нас вимагатиметься щонайбільша організованість та єдність, вимагатиметься вивірена програма дій. Ці питання буде висвітлено в другій доповіді, а їх детальним розробленням займеться орган, котрий ми оберемо на нашому з'їзді. А мені дозвольте обмежитися аналізом розстановки політичних сил, котрі впливатимуть на процеси, пов'язані з переходом влади до рук трудящих.

У ході так званих реформ матеріально потерпіло не менше 80 % громадян. За подальшої капіталізації України ні вони, ні їхні діти вже не зможуть мати того рівня добробуту, який мали. Тому ці 80 % громадян можна й треба розглядати як потенційних прибічників авангарду робітничого класу в боротьбі за свої права і проти капіталізації.

На жаль, крім об'єктивних факторів, на свідомість людей значний вплив чинять і фактори суб'єктивні. Активна антикомуністична пропаганда в засобах масової інформації призвела до того, що тепер ліві сили підтримують значно менше потенційних 80 % населення. Архітектори горбачовської перебудови першим ділом запровадили розробки західних спецслужб з ведення «інформаційної війни» проти радянського способу життя. Всі газети й телебачення було спрямовано в одну точку: на руйнування довіри трудящих до соціалізму та його можливостей; недоліки зображалися в надзвичайно перебільшеному вигляді, причому недолікам надавали характеру невід'ємних вад соціалізму, які нібито неможливо подолати в рамках системи. Порівняння різних сторін нашого життя проводилося лише з розвинутими країнами Заходу й лише за тими показниками, котрі для Заходу були виграшними. Обивателя переконували, що це він сам зумів розібратися в тому, що соціалізм — це погано, а капіталізм — добре. Тим, хто попався на цей гачок, тепер складно зізнатися самому собі й оточуючим у тому, що він пошився в дурні.

Зі сказаного випливає, що за добре організованої агітації ми можемо об'єктивно розраховувати на підтримку вельми значної кількості прибічників.

А очолити боротьбу і повести за собою всіх прибічників зможе тільки робітничий клас, експлуатований буржуазією безпосередньо, котрий через своє особливе становище в суспільстві може ефективно й дохідливо виявити свій протест. Робітничий клас об'єктивно залишається визначальною силою національного порятунку. Життя зміниться на краще лише тоді, коли ця сила усвідомить свою провідну роль і організується для боротьби за владу в ім'я інтересів людини праці.

На жаль, доводиться констатувати, що робітничий клас має поки що не найкращу форму.

За часів правління партдержноменклатури робітничий клас було усунуто від активного політичного життя, і в тепличних умовах бюрократичного соціалізму він втратив свої бійцівські якості. Особливо це проявилося після заборони партноменклатурою своєї ж партії, яка нехай сяк-так, та все-таки представляла інтереси трудящих. Виявилося, що робітничий клас не лише розучився відстоювати свої інтереси, а й навіть утратив орієнтацію в сучасній політичній ситуації.

Тепер цю політичну неграмотність часто-густо використовують режим і засоби масової інформації. Вони подають робітникам Компартію і Соцпартію як ворожі їм сили, розбещують робітників через проникнення до їхньої свідомості можливостей розкрадання власності і швидкої наживи, вмовляють робітників голосувати за розпад СРСР, а затим і приватизацію.

Свій внесок в дезорієнтацію робітників робить і дивна позиція профспілок. Складається враження, що профспілки досі не визначилися: чи то виступити на боці трудящих і обстоювати їхні інтереси, чи то діяти в унісон з адміністрацією у надії отримати теплі місця за вірну службу. Ось і займаються наші профспілки звичним для себе розподілом путівок і капусти. Живуть, як за славних «застійних» часів. І не помічають, що путівок і капусти стало менше; не помічають, або не хочуть помічати, що молода суверенна держава, визнана понад ста країнами світу, стала провадити політику на ліквідацію основних соціальних гарантій своїм же трудящим.

Заявляючи, що профспілки стоять поза політикою, вони тим самим підтримують цю грабіжницьку політику режиму, а отже, виступають, фактично, проти трудящих. Маючи в своєму володінні всі потрібні засоби, у тому числі й кошти від наших профспілкових внесків, профспілки не провели жодного мітингу, де обговорювалася б політика Президента, яка скидає людину праці на найнижчий щабель суспільства.

Звичайно, профспілки змушені, аби не втратити залишків свого авторитету у робітників, імітувати якісь дії щодо захисту трудящих. Проте всі ці демонстрації й страйки проходять під лакейськими гаслами: «Політику Президента схвалюємо!»

Ми всі тут члени профспілки і маємо право вимагати від керівників профспілок, від Стояна Олександра Миколайовича: скажіть розбірливе «Ні!» антинародним буржуазним реформам.

Вище ми вже зазначали, що в авангарді боротьби трудящих буде робітничий клас. Саме тому до нього прикуто пильну увагу з боку його класового ворога — буржуазії. Знаючи, що сила робітників у їхній організованості, вона спрямовує й спрямовуватиме свої зусилля саме на роз'єднання робітничого руху за галузевим і регіональним принципом. З цією метою вона підштовхує робітників до створення великої кількості так званих «незалежних» профспілок за вузькогалузевим принципом. Головним чином їх створюють у базових галузях промисловості й на транспорті. Створюють, між іншим, при щедрому фінансуванні із Заходу. Ці профспілки відкрито підтримують буржуазні реформи — на чийому возі їдеш, під того дудку і танцюй. Виступають вони, як правило, тільки з вузькопрофесійними вимогами. Використовуючи своє визначальне місце в народному господарстві (це вам не вчителі!), ці профспілки досить легко домагаються від уряду виконання своїх економічних вимог.

Скажімо, застрайкувала «незалежна» профспілка гірників. Уряд, притиснутий до стіни, підвищує їм заробітну платню, але за рахунок робітників інших галузей. Потім оголосила страйк така само «вільна» профспілка транспортників. Уряд через інфляцію і для них витрусить грошики з решти робітників, у тому числі і з гірників. Не втрачаючи жодної копійки, буржуазний уряд лише перекладає заробітну платню одних людей до кишень інших, а потім навпаки.

Ось так, шляхом створення «незалежних» профспілок у вирішальних галузях промисловості, буржуазія відсікає найактивнішу частину робітників — шахтарів, металургів і транспортників — від решти робітників. Тобто роз'єднує робітничий рух, протиставляє робітників одне одному.

Щоб відстояти свої інтереси, ми закликаємо всіх робітників, котрі не згодні з буржуазними реформами Президента, об'єднатися в єдину Всеукраїнську організацію робітників.

Нашими надійними союзниками будуть селяни, котрих Президент своїми реформами хоче перетворити на наймитів і повернути до кріпацтва.

Нас підтримає і трудова інтелігенція, яка хоч і має ще певні «демократичні» ілюзії щодо ринкових реформ, але вже потерпіла від них не менше за нас і сьогодні вельми схожа, принаймні зовні, на справжніх пролетарів.

Разом — ми переможемо й збудуємо державу для всіх трудящих!

П'ятий мікрофон

РІШЕННЯ ОДНЕ, РЕЗУЛЬТАТИ ІНШІ

Багато в чому наші надії на майбутнє пов'язані з нинішнім складом Верховної Ради. Але складається враження, що законотворча робота депутатів спрямована начебто на поліпшення соціально-економічної ситуації, а реальне життя, яке стає дедалі нестерпнішим, іде своїм ходом. Тож сьогодні надзвичайно важливим є водночас з прийняттям законів створення ефективно діючого механізму їх реалізації. Кожне державної ваги рішення повинне викликати відповідні зміни в тій чи іншій сфері суспільного життя. Тільки за таких умов народ повірить у серйозність намірів політичного керівництва змінити ситуацію на краще.

Вихід України з кризи ускладнюється тим, що наше суспільство не має досвіду, навичок поведінки в умовах демократичного середовища і ринкової економіки. До цього слід додати існуючий нігілізм, нехтування законом на усіх рівнях. Люди відвертаються від політики, замикаються в рамках приватних інтересів, вузько професійних справ. Звідси випливає необхідність посилення Верховною Радою функцій контролю за виконанням закону, інших нормативних актів. А з урахуванням специфіки перехідного періоду було б доцільним, щоб парламент взяв на себе й просвітницьку функцію. Аби депутати частину свого часу присвячували роз'ясненню прийнятих законодавчих актів, вчили громадян користуватися законом для захисту своїх прав і інтересів, подавали приклад поведінки відповідно до закону. Ми ж навпаки нерідко спостерігаємо непослідовність, невизначеність позицій депутатів.

Ось на сесії Верховної Ради відомий депутат-економіст переконливо доводить необхідність прискорення приватизації, показує усі негативні наслідки її зупинення. А згодом вже у виступі по радіо він радить громадянам... не поспішати вкладати свої приватизаційні сертифікати. Як же за таких умов зорієнтуватися рядовому громадянину?

Принагідно зауважу ще щодо приватизації. Суспільству не завадило б знати, куди вклали або збираються вкласти свої «ваучери», наприклад, Президент країни, Голова, депутати Верховної Ради, службові особи різних рівнів державного правління. А якщо вони ще цього не зробили, то чому, чого очікують? Така інформація могла б стати помітним рушійним чинником не тільки в процесі приватизації, але й у прискоренні суспільного розвитку взагалі.

Майже постійно порушується на пленарних засіданнях питання про соціальний захист населення. Законність цього питання не викликає жодних сумнівів, от тільки чи усвідомлюють наші парламентарії, чим обертається довготривале обговорення цього питання. Поки точаться дебати, в торгівлі починається приховування, скупівля товарів, завищення цін. І потім, коли приймається рішення про збільшення розміру пенсій, заробітної плати, стипендій тощо, виявляється, що ціни звели усе нанівець. Гадаю, такі питання повинні ретельніше готуватися у постійних депутатських комісіях, Кабінеті міністрів і вноситися на пленарні засідання сесії у повністю завершеному вигляді.

Петро ДОБРОДУМОВ,
доцент кафедри економічної теорії, політології та права Сумського педінституту.

Українське судно у в'єтнамському полоні?

Інакше затримання теплохода «Сіріус» у порту Хошіміна назвати не можна

Цей випадок нагадав мені надзвичайну подію у 50-х роках, коли екіпаж радянського теплохода було захоплено тайванськими властями. Те, що сталося в порту міста Хошімін, звичайно, має інакше підгрунтя й деталі, але суть та сама: українське судно «Сіріус», яке належить концерну «Бласко», з 27 вересня 1994 року перебуває під арештом.

Та все по порядку. 29 липня 1994 року теплохід «Сіріус», завантажений прокатом чорних металів, вирушив від українських берегів у далекосхідний регіон.

На момент відправлення покупець не був визначений. Оскільки дорога на Далекий Схід неблизька, час давав змогу вести пошук покупця металу. Переговори велися з рядом зарубіжних фірм, зокрема і з південнокорейською «Сембо уорд уайд». Якби знаття, чим це обернеться...

27 вересня «Сіріус» увійшов до в'єтнамського порту Хошимін для дозаправлення. На цей час власники вантажу знайшли покупця і через диспетчерський відділ «Бласко» передали капітанові радіотелеграму: прямувати до китайського порту Ксіамен. Отут все і почалося. Без якихось пояснень і підстав в'єтнамські митники і портові власті затримали судно. Неодноразові звертання до в'єтнамської сторони з «Бласко» залишалися без відповіді. Представники власника вантажу — фірми «Уелс груп» терміново вилетіли до далекого Хошиміна, щоб на місці з'ясувати причину затримання «Сіріуса».

— Здоровенькі були! — сказали їм чистісінькою в'єтнамською мовою. — А вантаж уже не ваш.

— Як то? — здивувалися партнери.

— А от так. Просимо ознайомитися з документами.

Виявилося, що «Сембо уорд уайд», сфальсифікувавши документи, оголосила себе довіреною особою фірми «Уелс» і вже підписала контракт з в'єтнамською фірмою «Просімекс» про продаж вантажу з теплохода «Сіріус».

Перевізник і «Уелс» тут же представили незаперечні докази незаконності зазіхань фірм «СВВ» і «Просімекс» на чужий метал. Та лише 18 листопада, а минув уже місяць і 20 днів після насильницького затримання судна, економічний суд міста Хошиміна виніс рішення про арешт судна, а 6 грудня 1994 р. видав постанову про його примусове розвантаження. До речі, судові засідання велися без протоколів, що несумісне з міжнародним правом.

Капітан і команда судна, звичайно, відмовляються виконувати незаконні рішення. Адже вантаж коштує 2,5 мільйона доларів США, які мають інвестуватися в економіку України. До того ж кожна доба простою теплохода коштує 4 тисячі доларів. І метал внаслідок тривалого перебування у вологому кліматі починає іржавіти. Та головне в іншому: весь екіпаж «Сіріуса» перебуває на межі фізичних і моральних сил. Адже не в процвітаючому Сінгапурі вони перебувають, та й із сім'ями не бачились уже майже півроку. Недарма двох членів екіпажу через різке погіршення здоров'я довелося евакуювати до України.

Не можна сказати, що українська сторона сиділа склавши руки. 17 і 29 листопада Генеральна прокуратура України звернулася до посла СРВ в Україні пана Чионг Тунга з проханням передати занепокоєність українців Генеральному прокуророві СРВ. Не дочекавшись відповіді, Генеральний прокурор України В. Дацюк знову нагадав послові, що ситуація з «Сіріусом» не тільки не нормалізувалася, а й погіршилась. У далекому Хошиміні на представництво компанії «Бласко» чинять відвертий тиск: мовляв, розвантажуйте судно.

МЗС України також вручило послові СРВ ноту протесту, в якій висловлюється вимога звільнити українське судно з-під арешту і відшкодувати матеріальні збитки. Але й цей документ залишено без уваги в'єтнамською стороною.

Грішним ділом подумав, що наш голос просто не доходить до В'єтнаму. Адже в квітні мені довелось висвітлювати візит міністра закордонних справ України до цієї країни і я бачив, як щиросердо приймали нашу делегацію в Ханої, де було підписано важливі документи про дружбу і співробітництво. Не думаю, що протягом короткого часу в українсько-в'єтнамських відносинах щось змінилося до такої міри, щоб керівники партії і уряду В'єтнаму ігнорували звертання українських офіційних кіл. Адже коли сваволя, яка чиниться проти екіпажу українського судна, залишилася поза увагою керівництва СРВ, то ставиться під сумнів можливість цивілізованого співробітництва з цією, хотілося б вірити, братньою країною. Не хочеться наводити приклади того, як у подібній ситуації уряди інших країн захищають честь і гідність своїх громадян, котрі не зі своєї волі ускочили в якусь халепу. Натомість дуже хочеться сподіватися, що наше зовнішньополітичне відомство, уряд, Президент зможуть звільнити українське судно з-під арешту.

До речі, досвідчений капітан «Сіріуса» Микола Іванович Китаєв, який уже стикався з насильницьким захопленням суден, запевнив, що він і команда до кінця відстоюватимуть інтереси України. От лише питання: до якого кінця і як довго екіпаж «Сіріуса» очікуватиме допомоги від батьківщини, чиї інтереси вони захищають у далекому Хошиміні?

Олександр БІЛИК.

Коментар

Три ненаписаних матеріали

Пригадую дидактичний афоризм, який часто повторюють студентам-журналістам: відсутність інформації — теж інформація. У тому ж Інституті журналістики ми чітко засвоїли, що коментар — це аналіз подій з авторськими оцінками. Але, перефразовуючи згаданий вислів, маємо інший: коментар — цілком прийнятний жанр для оцінювання подій, які очікувалися, проте не відбулися. Тому на початку нового року — про головні зовнішньополітичні теми, на які у минулому мали б бути написані матеріали. Та таких не було, бо не сталося очікуваних подій.

Якщо йти за географічним принципом — від близького до далекого — то перший коментар мав би бути написаний про підписання загального україно-російського договору. Хоча мало хто розраховував, що його підготують саме минулого року. За словами міністра закордонних справ України Г.Удовенка, серед помітних зовнішньополітичних досягнень української дипломатії було розблокування політичного й економічного діалогу з північним сусідом. Проте суспільні умови в Росії останнім часом змінилися настільки, що тепер діалогу вже недостатньо. З країною з нечітким майбутнім треба мати чіткі відносини. Від такого документа залежатиме і майбутнє Чорноморського флоту, вирішення долі якого може прискорити чеченська криза. Чому? Та хоча б тому, що вона спричинить зміни у російському генералітеті. А навіть генерали зважають на гіркий досвід своїх попередників.

Наступний ненаписаний коментар — про подію масштабу загальноєвропейського: вступ України до Ради Європи. Перешкодою цьому процесові стали проблеми не зовнішньополітичні, а внутрішні — відсутність нової Конституції. Сьогодні входження нашої держави до Європарламенту — питання принципове. Завтра його вага помітно зменшиться, а з часом перед країною постане питання про доцільність вступу до РЄ. Це слова не мої, а глави українського зовнішньополітичного відомства Г.Удовенка. Справді, слідом за минулорічним приєднанням нашої держави серед перших до натовської програми «Партнерство заради миру» вступ до Ради Європи — очікуваний і такий потрібний політичний плацдарм у Європі. Бо про економічний такого ж рівня, принаймні у найближчому майбутньому, як про реальність коментарі навряд чи хто напише.

І, зрештою, третя непрокоментована тема — кидок України на Схід. Йдеться про держави азіатсько-тттттттихоокеанського альянсу. Перші серед них — Китай, Південна Корея та Японія. Як не дивно, саме візит Президента України Л.Кучми до США загострив це питання. Вичерпана одна тема — слід розробляти наступні. Схоже, логіка зовнішньої політики України в останній період, де проблеми економічні домінували над політичними, підготувала такий кидок. Згадуваний регіон найдинамічніший у економічному розвитку. І журналістам час гострити пера й переглядати власні досьє. На березень уже готується візит Президента Л.Кучми до Токіо. Отож, читайте наші коментарі і не розцінюйте їх як чиєсь повчання.

Сергій ДАНИЛЕНКО.

Президентську довіру виправдали

Незважаючи на те, що підсумки проведених в Узбекистані виборів до нового парламенту республіки — Олій Мажліс (Верховні збори) і місцевих представницьких органів влади буде остаточно підбито пізніше, їх політичний склад уже визначився. Річ у тім, що у виборчій кампанії взяли участь лише дві партії — президентська Народно-демократична партія Узбекистану (лідер Іслам Карімов, 246 кандидатів) і громадсько-політичне об'єднання «Ватан таракієті» (лідер Анвар Юлдашев, 245 кандидатів).

Вони виступають практично з однаковими програмами: ринкова економіка за соціального захисту малозабезпечених. 250 кандидатів до парламенту, більшість яких також є членами НДПУ, представили місцеві органи управління. Опозиційні незареєстровані партії — «Ерк», «Адолет» і «Бірлік» вибори бойкотували, виступивши з критикою узбецького керівництва.

Однак вибори показали велику активність виборців. За даними голови Центральної виборчої комісії Кудрата Ахмедова, у голосуванні взяло участь близько 11 мільйонів чоловік, що становить 92 відсотки від загальної кількості виборців. Представники 40 зарубіжних держав і ООН, які спостерігали за ходом виборів, відзначили їх демократичність і відповідність законодавству.

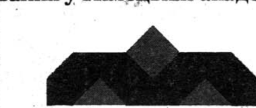
Новий однопалатний парламент буде вдвічі менший (250 місць) за нині діючу Верховну Раду, яка припинить свою діяльність у лютому. Тоді ж збереться на першу сесію Олій Мажліс, і наступні п'ять років пройдуть під його знаком.

Тетяна ЧЕЛИШЕВА.

ЩОБ ДОГОДИТИ ВЛАСНОМУ ЧЕСТОЛЮБСТВУ...

...слід пройти стажування у Німецькій академії менеджменту землі Нижня Саксонія

Дозволю собі нагадати роки перебудови й поширену тоді тезу про «людський чинник» у цьому процесі. Щоправда, проголосивши його, політики трактували «цей могутній важіль оновлення суспільства» узагальнено й обтічно. З часом зворот зник із доповідей державних осіб, однак залишилася потреба у важливому суспільному чиннику — фахівцях, національній інтелектуальній еліті, без якої неможливо збудувати державу.

Із досьє «ГУ»

Народився 1936 року, фахівець у галузі загального машинобудування. Більш як двадцять років його ім'я відоме у колі провідних підприємців світу.

Заповнюючи прогалину, вже в незалежній Україні почали виникати навчальні заклади, де для різних галузей державного будівництва стали готувати фахівців високої кваліфікації. У такий спосіб був започаткований тривалий процес формування нової української політичної й управлінської еліти. Серед перших закладів був Міжнародний інститут менеджменту (МІМ) у Києві. Сьогодні тут готують управлінців справді європейського рівня. Його випускники є і в нинішньому уряді України — це, зокрема, міністр економіки Роман Шпек.

Плекати власну еліту — значить, долучитися до світового «елітарного» досвіду. Тому слухачі МІМ проходять стажування у подібних закладах Європи й Америки. Міцні ділові контакти склалися в інституту з Німецькою академією менеджменту (НАМ) землі Нижня Саксонія, місто Целле. Тут нещодавно побувала група слухачів МІМ.

НАМ заснована 1989 року й задумана як місце контактів молодих управлінських кадрів Сходу й Заходу. Організатори спиралися на ідею, що фундамент міцного партнерства на континенті можна закласти лише у тому разі, якщо нові демократії Центральної і Східної Європи відіграватимуть належну їм роль у світовій економіці. Стажування в академії дає можливість теоретичні знання про вільний ринок випробувати у виробничій діяльності. Тому в програмах НАМ — курси тренінгу менеджерів поєднуються з практикою, обміном думками з керівниками й працівниками нижньосаксонських підприємств.

— Наше завдання не виписувати рецепти і переконувати, що лише ці ліки допоможуть. Ми пропонуємо власний досвід, а вже вашим спеціалістам вирішувати, що з нього використати. Бо хто краще за українців знає проблеми української економіки? — говорить директор НАМ Манфред Гардіан. — Щодо контактів з управлінцями з України, то вже проведено декілька спільних семінарів. А це більш як 200 молодих фахівців. Нещодавно, зокрема, відбувся семінар з питань приватизації в Україні, банківської справи. Постійні зв'язки склалися у нашого закладу з колегами з Києва, Тернополя, Сум, Полтави, інших міст. Нас вражає прагнення української молоді якомога глибше засвоїти тонкощі менеджменту.

Ще б пак! Хто з молодих людей, які мріють про власну блискучу управлінську кар'єру і не байдужі до долі держави, не скористався б такою нагодою? Еліту серед інших суспільних груп вирізняє, зокрема, загострене й неприховане почуття честолюбства. А стажування у Німецькій академії менеджменту сприяє йому.

Микола МЧЕДЛЕШВІЛІ.
Київ—Целле—Київ.

Спецпоставка микроавтобусов
"Мазда Е 2200",
полностью адаптированных к нашему топливу, дорогам и климату,
Только до Рождества
специальная цена для частных лиц, иностранных представительств и фирм с иностранными инвестициями!

Удивитесь снова!

"Мазда-323" - 12850$

Друзья!
Если Вам нужен самый надежный автомобиль в Европе и самый популярный автомобиль в Украине — приезжайте к нам.
Мы поможем Вам решить проблемы, связанные с нехваткой времени и средств.

253098 г.Киев, ул. Березняковская, 23
тел.:(044) 550-02-03, 553-28-26
факс(044) 553-15-95

Информация о втором выпуске акций открытым акционерным обществом «Финансово-промышленная группа «Украинский бензин»

А. Характеристика эмитента

Фирменное наименование: открытое акционерное общество «Финансово-промышленная группа «Украинский бензин» (сокращенное наименование АО «Украинский бензин»).

Решение о втором выпуске акций открытым акционерным обществом принято на собрании учредителей 22.10.1994 г. Протокол № 3.

Размер уставного фонда, который предусматривается, — 250.000.000.000 (двести пятьдесят миллиардов) крб.

Финансово-хозяйственная деятельность не осуществлялась. Прибылей нет, убытков нет.

Взносы в уставный фонд учредителями акционерного общества в натуральной форме не предусматриваются.

Местонахождения акционерного общества:

315317, г.Кременчуг, Полтавская обл., ул.Красина, 71/73 тел.2-45-11, 2-05-19.

Баланс по состоянию на 01.11.94 года			
Актив	Код строки	На начало года	На конец отч. периода
III. Денежные средства, расчеты и другие активы			
Денежные средства:			
Расчётный счет (51)	270	–	1000
Всего по разделу III	320	–	1000
Баланс	350	–	1000
Пассив			
1. Источники собственных и приравненных к ним средств			
уставный фонд (85)	400	–	1000
всего по разделу I	490	–	1000
баланс	760	–	1000
Валютобаланс	–	–	–

Расчетный счет № 609109 в Укринбанке — Кременчуг, МФО 331177.

Предмет деятельности:

— деятельность по выпуску ценных бумаг;

— экспорт-импорт нефти и нефтепродуктов;

— транспортировка и переработка нефти;

— экспорт-импорт продукции производственно-технического назначения;

— поиск (разведка) и эксплуатация месторождений полезных ископаемых;

— инвестиционная деятельность в соответствии с Законом Украины «Об инвестиционной деятельности»;

— оказание брокерских и дилерских услуг (посредническая деятельность по приобретению и реализации нефтепродуктов);

— осуществление лизинговых операций;

— внешнеэкономическая деятельность;

— проведение консультационных, исследовательских и экспертных услуг в области инвестирования, акционирования, финансовой стратегии юридическим и физическим лицам.

Цели: осуществление предметов деятельности с целью насыщения рынка нефтью, нефтепродуктами, удовлетворение на основе полученной прибыли социально-экономических потребностей акционеров, учредителей и членов трудового коллектива.

В. Данные об эмиссии ценных бумаг

Цель использования финансовых ресурсов, полученных в результате эмиссии — формирование уставного фонда общества и направление его на осуществление предметов деятельности для наиболее полного и глубокого использования производственных мощностей предприятий нефтеперерабатывающего и нефтедобывающего комплекса Украины.

Планируемый объем эмиссии — 250.000.000.000 (двести пятьдесят миллиардов) крб.

Уставный фонд акционерного общества разделен на 2.500.000 (два миллиона пятьсот тысяч) простых именных акций номинальной стоимостью 100.000 (сто тысяч) крб.

Акции выпускаются:

простые именные — серия А № 0000001—2500000.

Срок распространения акций — с 26 декабря 1994 г. по 26 июня 1995 г.

Место распространения: Украина.

Запланированный курс — 100 000 крб.

Акционеры, выкупившие акции второго выпуска, имеют преимущественное право на приобретение акций следующих эмиссий.

Владельцы акций АО «Украинский бензин» имеют право:

— принимать участие в управлении делами компании лично либо через своих полномочных представителей;

— передавать, завещать акции самостоятельно с обязательной регистрацией изменения владельца в реестре акционеров.

Акционерам на суммарную номинальную стоимость полностью оплаченных акций, которые им принадлежат, выдается сертификат. Размер дивидендов на одну простую именную акцию определяется на основании рекомендаций наблюдательного совета акционерного общества и не может быть больше рекомендованного наблюдательным советом.

Дивиденды по акциям выплачиваются по итогам работы АО «Украинский бензин» за финансовый год.

Г. Размещение акций и места выплаты дивидендов

Размещение акций и выплата дивидендов производится АО «Украинский бензин» во всех областях Украины через представительства (адреса согласно дополнению) закрытого акционерного общества «Межрегиональный дом селенга», адрес которого:

315317, Полтавская обл. г. Кременчуг, ул. Красина, 71/73, тел. 2-45-11, 2-05-19.

Д. Результаты предыдущих эмиссий

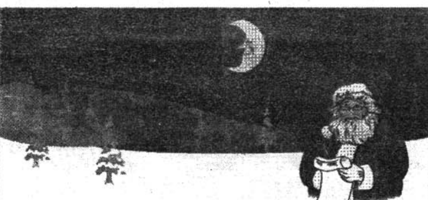
Акции АО «Украинский бензин» на сумму 1 000 000 000 (один миллиард) крб., простые именные на 10 000 (десять тысяч), номинальной стоимостью 100 000 (сто тысяч) карбованцев каждая, выкуплены учредителями в объеме 40% и свободно реализовано 60%.

Е. Факторы риска

Принимая решение о приобретении акций АО «Финансово-промышленная группа «Украинский бензин» необходимо учитывать следующие факторы риска:

— ухудшение общеэкономической ситуации в Украине;

— нестабильность налогового законодательства и других норм, которые регламентируют деятельность акционерных обществ.

Всеукраїнський Акціонерний банк "ВАбанк" і Довірче товариство "КонТраст"

Вітають ділових партнерів та всіх, хто з нами ще не співпрацює,

з Новим Роком і Різдвом Христовим.

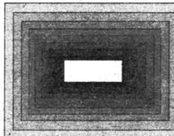
Бажаємо здоров'я, щастя, миру та злагоди в кожному домі.

До фінансового добробуту РАЗОМ З НАМИ!

Автомобили УАЗ (пассажирские)

Предприятие реализует со склада в Киеве а/м ГАЗ - 31029 «Волга», УАЗ всех модификаций. Тел. 449-29-17.

КИЇВСЬКА РУСЬ

Народна фінансово-будівельна компанія концерну «Київська Русь»

розгляне пропозиції про фінансування об'єктів незавершеного житлового будівництва в Києві та обласних центрах України на взаємовигідних умовах.

Контактні телефони:
Київ — 419-83-08,
Кременчук — /05366/ 2-45-11, 2-05-19.
Адреса концерну: 317300, Кременчук, вул. Красіна, 71/73.

Все гениальное — просто!

Газосварка без карбида!

У Вас проблемы с **карбидом, кислородом, ацетиленом?**

Не беда, обращайтесь к нам. Мы производим промышленные электролизно-водные газосварочные установки

ТЕРЕ-1.5Т

Толщина свариваемого металла 0.5 ... 5мм,
Выход газовой смеси 1500 л/час,
Максимальная потребляемая мощность 4.5 КВт
Обеспечиваем гарантийное и послегарантийное обслуживание

Звоните: (0572) 23-0127, 32-1903, 20-5396
Пишите: 310115 Харьков-115, а/я 3151
Приходите: г. Харьков, ул. Котлова, 29

Только установки фирмы "Технолог" заменяют ацетиленовый сварочный пост!

Криворожский суриковый завод производит и отгружает:

ЭМАЛИ И КРАСКИ

марок ПФ-115, ПФ-133, ПФ-266, ГФ-021, МА-15 разных цветов. Отпускаем также тальк молотый, сурик сухой железный.

Купим тару: бочку, ящик, банку, разовые контейнеры, а также олифу, белые пигменты и другое сырье для производства красок.

Адрес: 324055, г.Кривой Рог,
тел.: (0564) 71-23-18; 71-23-04; 71-12-82; 71-73-22; 29-29-95; 29-84-22.

Реклама в газеті «Голос України».
Телефон 441-89-49.
Факс 449-85-62.

Продиктовано в номер

Ще одне вбивство на замовлення

У Сімферополі та інших містах півострова на обмінних валютних пунктах вивішені траурні стрічки. Як удалося з'ясувати нашому кореспондентові, під час виходу із сімферопольського кафе «Русе», де відбувалось весілля, був убитий директор обмінних валютних пунктів «Крим-банку» Музієр Сулейманов. На місці злочину залишено зброю. Як бачимо, вбивства на замовлення у Криму тривають. Ведеться слідство.

У війську розпочався новий навчальний рік

У Збройних Силах України пройшли стройові огляди та перші заняття з підвищення бойової готовності. Головну увагу командири приділили роз'ясненню правил техніки безпеки при виконанні службових обов'язків. Тим часом ширяться контакти ЗС України з арміями інших країн. Підписано угоди про співробітництво між Міністерством оборони України та військовими відомствами цілого ряду держав.

Учителі протестують

Водночас усі працівники середньої школи № 17 у Сумах перестали сплачувати профспілкові внески. У такий спосіб освітяни висловили протест проти бездіяльності профспілкових структур у питаннях захисту життєвих інтересів учительства.

На прохання пасажирів

З Ужгорода до Чернівців почав курсувати пасажирський поїзд. Відновлено цей маршрут (раніше він був постійно діючим) на прохання жителів Закарпаття, які користуються послугами одного з найбільших в Україні «товчків», заснованого Чернівецькою міськрадою.
Графік руху цього потяга складено так, що після ярмаркування пасажири мають змогу ввечері відбути додому. Вигідний він і для буковинців, бо ним стало зручніше добиратися до Чехії та Словаччини.
Десятивагонний поїзд постійно має пасажирів у обидва боки.

Санта Клаус на шостому поверсі

Невелика американська громада Полтави — добровольці Американського корпусу миру та викладачі Полтавського кооперативного інституту — запросили членів «Англійського клубу», який діє при обласній бібліотеці імені Котляревського, на спільне святкування Різдва і Нового року. А саме свято відбулося на шостому поверсі новозбудованого будинку техніки. Звичайно, була в кімнаті ошатна ялинка і цілі гірлянди Санта Клаусів. Були пісні і танці, ігри і чудовий святковий стіл. І виявилося, що ніщо так не зближує, як приготування гуртом полтавсько-американських страв і спільне миття посуду. А ще присутні розучили і дружно виконали кілька американських різдвяних пісень, а полтавці навчили своїх друзів колядок.

Про себе дбають і пресу не забувають

Голова Донецької обласної Ради народних депутатів Володимир Щербань підписав розпорядження, яким передбачається для належного інформування людей про ситуацію в містах і районах області, заходи і кроки обласної та місцевих Рад щодо реформування економіки ввести в практику регулярні виступи представників Рад по радіо й телебаченню, а перш за все — у газетах, засновниками яких є Ради.

Журналістам запропоновано аналізувати злободенні проблеми, роз'яснювати шляхи і способи їх вирішення.

Виконком Донецької обласної Ради народних депутатів має намір систематично контролювати виконання цього розпорядження, повідомила прес-служба облради.

Юрій ДОЦЕНКО.

Донецьк.

Більшає лауреатів

Обласну літературно-мистецьку премію імені Агатангела Кримського присуджують літераторам, журналістам, краєзнавцям, художникам, акторам, майстрам народної творчості, представникам інших видів мистецтва за високі творчі досягнення у справі національного відродження і розвитку культури Волині, активну громадську роботу. Названо лауреатів за 1994 рік. Ними стали журналіст Євген Грушка, народознавець Микола Корзонюк (посмертно), краєзнавець-аматор Леон Пучковський та письменник-перекладач Віктор Ревуха.

Богдан БЕРЕКЕТА.

Волинська область.

Рік чистої води

Наприкінці 1994 року відбулося засідання соціально-екологічної комісії координаційної ради політичних партій та громадських організацій Тернопільщини, яка розглянула стан водних ресурсів області. Члени комісії, представники санітарних служб із занепокоєнням відзначали, що питна вода за хімічним та бактеріологічним станом у ряді підземних та наземних водойм не відповідає санітарним вимогам. Вода забруднюється стоками з ферм, мінеральними добривами та гербіцидами, що вимивають дощі з полів, промисловими відходами, які проникають до водних шарів.

Координаційна рада закликала тернополян оголосити 1995 рік роком чистої води і сприяти збереженню та захисту водних ресурсів краю. Для цього було розроблено цілий комплекс рекомендацій не тільки владним структурам, а й господарникам, освітянам, місцевим засобам масової інформації. Однією з перших на заклик відгукнулася газета «Свобода», запровадивши рубрику «Екологічний вісник».

Василь МИХНО.

Тернопіль.

Чиновниками не народжуються

Ними стають. Здебільшого спеціалісти різного профілю. Які, проте, не мають ані відповідних знань, ані навичок чиновника, по-сучасному державного службовця. І діють відповідно: не так, як належало б, а навпомацки, припускаючись чималих помилок. Бо хоч і є у нас Закон «Про державну службу», та він, зрозуміло, всіх нюансів цієї служби передбачити не може та й конкретних знань не додасть. Аби виправити отакий огріх, в Одеському державному університеті організовано спеціальний факультет підвищення кваліфікації й перепідготовки державних службовців. Слухачі вивчатимуть економіку, політику, юриспруденцію, діловодство тощо. Ті, хто успішно опанує програми та виконає навчальний план, одержать відповідні посвідчення, які стануть у пригоді під час чергової атестації на посаду.

Георгій ВОРОТНЮК.

Одеса.

Спорт

Баскетбол

Ситуація не безнадійна, але...

Протягом кількох останніх років, як це не прикро, ми зазнали значних втрат у спорті. Не виняток і національний баскетбол. Чоловіча збірна програла всі ігри у відбірковому турнірі чемпіонату Європи-95. І автоматично Україна залишилася за бортом баскетбольного турніру Олімпійських ігор. А це означає, що без сильної збірної про нас не знатимуть у світі.

Після отого фіаско національної команди минуло вже чимало часу. Але ця подія чомусь не стала предметом серйозного розбору ані в Мінмолодьспорті, ані в Федерації баскетболу України (ФБУ). Виникає запитання: чому міністерство та громадська організація, які відповідають за стан і розвиток українського баскетболу, удають, що нічого не сталося?

Переконаний, що у тих людей просто не болить душа за цю справу, за те, як буде представлена молода Українська держава на міжнародній арені.

Гадаю, не всі, на жаль, усвідомлюють, що без добре організованих, гострих за змістом і з високим рівнем гри національних чемпіонатів не буде сильної збірної країни, не спалахуватимуть нові яскраві зірки на баскетбольному небосхилі України.

Якби оті добродії серцем уболівали за справу, національна збірна не була б сиротиною убогою, не була б обділеною найнеобхіднішим: міжнародною ігровою практикою, належно організованими тренувальними зборами, пристойним харчуванням, нормальною заробітною платою для тренерів тощо. Про «турботу» з боку «батьків баскетболу» про національну збірну свідчить хоча б той факт, що для неї навіть не придбали ігрової форми. А матч європейської першості з боснійцями проводився в СК «Меридіан», оскільки в Палаці спорту проходив міський ярмарок. Знайшли місце...

Невдачі національної збірної, та й клубів, у європейських турнірах — також результат. Насамперед він віддзеркалює реальну ситуацію у вітчизняному баскетболі, показує рівень цього виду спорту в нашій країні. Участь у міжнародних змаганнях, як це не прикро, засвідчує, що українські команди ще не готові до серйозного суперництва на євроарені. Адже клас нашої гри через брак майстерності, тренованості, волі до перемоги помітно поступається суперникам.

Що ж, критикувати наш баскетбол за його міжнародні невдачі можна скільки завгодно. Але давайте торкнемося ще одного важливого моменту — резервів. І тут похвалитися нічим. У чемпіонаті України, який нині проводить Українська баскетбольна асоціація, з сорока команд лише 6—8 демонструють пристойний рівень гри. Ще приблизно стільки ж команд прагнуть до вдосконалення. Але решта — представники масового баскетболу, і не більше. Ясно, що за умов такого величезного розриву в класі загальний рівень гри невпинно знижується. Легкі перемоги сильніших у національному чемпіонаті розхолоджують їх, важко зібратися на справжні випробування в поєдинках із зарубіжними клубами.

Отака ситуація в нашому баскетболі не випадкова. Вона зумовлена багатьма причинами як загальносуспільного перехідного періоду, так і організацією баскетбольного господарства в цілому. Причому кризові явища в баскетболі набувають затяжного характеру.

Так сталося, що Мінмолодьспорту усю відповідальність за стан баскетболу переклав на ФБУ — громадську організацію. Три роки тому вона стала членом ФІБА, взявши на себе міжнародні зобов'язання стосовно розвитку в нашій країні одного з найпопулярніших видів спорту у світі. Що ж реального зроблено за цей час? Президентом обрали Михайла Осипова, який два роки просидів у кріслі президента. Але раптом зник. Лише через місяць обізвався з ... Лівану. На високе місце втікача висунув претензії віце-президент Борис Корбан, котрий перед цим навіть не брав участі в засіданнях виконкому ФБУ. Однак виконком рекомендував раді ФБУ затвердити Бориса Петровича виконуючим обов'язки президента ФБУ до чергової конференції, яка має відбутися у січні 1996 року.

Здавалося б, прийшла пора працювати. Але де там! Федерація продовжує виконувати роль статиста. Що ж, це не дивно. Адже достатньо критично подивитись на її структуру, на діяльність її керівного органу — виконкому, і одразу все стане зрозуміло. Згідно зі статутом, вищим керівним органом федерації є конференція, а в період між конференціями — рада федерації. Останнє її засідання пройшло навесні 1994 року. Наступне зібрання найближчим часом не передбачається.

У виконкомі ФБУ зібралися здебільшого пенсіонери, які далекі від сучасного баскетболу. Збираючись раз на кілька місяців, вони приймають рішення з питань, у яких некомпетентні, зате ніколи не забувають про власні інтереси. Великі амбіції кожного з них явно перевищують інтереси вітчизняного баскетболу. Усі ті добродії живуть учорашнім днем, стверджуючи, що колись і вода була мокрішою, і проблеми легші. Та тепер Україні треба самостійно прорубувати вікно у світовий баскетбол, і ми зобов'язані переймати вже вироблену ним систему організації.

За час існування УБА рівень баскетболу в Україні значно зріс. Наші клуби не чекають манни небесної, а самотужки заробляють кошти і дбають про завтрашній день. Але така самостійність клубів не до вподоби ФБУ, яка намагається усіляко принизити наші успіхи, втягнути нас у безпредметні дискусії щодо ситуації в українському баскетбольному господарстві, афішуючи власні «заслуги».

Протягом останнього року ФБУ посприяла лише проведенню з горем пополам... одних дитячих змагань! Що таке один турнір в межах України, коли при розумному, зацікавленому ставленні можна було б залучити до цієї видовищної гри тисячі хлопчиків та дівчаток? До речі, УБА закупила десять тисяч баскетбольних м'ячів і хоче, щоб їх стукіт лунав у кожному дворі, в кожній школі.

На тлі багатьох негараздів найбільше непокоїть, що багато причетних до баскетболу не бажають підставляти плече, допомогти закріпленню позитивних досягнень. Виходить так, що коли одні роблять добро і в них справа виходить, то інших це дратує і вони починають боротьбу з розумниками. Не сприйміть за нескромність, але скажу, що ми багато робимо для українського баскетболу. Адже любимо його і хочемо, щоб якомога більше молоді закохалося в цю чудову гру.

Не секрет, що баскетбол вимагає чималих витрат. Для підготовки класних гравців і створення дієздатних, сильних команд потрібні великі гроші. Держава сьогодні не в змозі взяти на себе турботу про розвиток баскетболу та інших спортигор. Причина більш ніж прозаїчна — нема коштів. Але ситуація далеко не безнадійна. Досвід діяльності баскетбольних клубів свідчить, що в Україні є чимало підприємців, які готові сприяти піднесенню цієї гри. На жаль, на все це з Мінмолодьспорту та ФБУ дивляться, мов сторонні спостерігачі, очікуючи, коли ж зухвальці сядуть у калюжу. Ніхто з тих панів не збирається порушувати питання про об'єднання зусиль заради спільної благородної справи: щоб баскетбол став по-справжньому провідним видом спорту в нашій молодій державі.

Михайло БРОДСЬКИЙ,
президент УБА.

ГОЛОС УКРАЇНИ

Засновник — Верховна Рада України.
Видавець — Президія Верховної Ради України.
252019, м. Київ-19, вул. М. Грушевського, 5.
Газета виходить з 1 січня 1991 року.

Головний редактор С. ПРАВДЕНКО.
Редколегія: О. БІЛИК (заст. головного редактора), Л. БРОВЧЕНКО (заст. головного редактора), А. ГОРЛОВ (перший заст. головного редактора), В. ЖЕЖЕРА, В. КРАСНОДЕМСЬКИЙ, С. ПИСАРЕНКО, А. СОЛОНСЬКИЙ, В. СУДДЯ (заст. головного редактора).

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Нестерова, 4.

♦ ТЕЛЕФОНИ: для довідок — 441-88-23; телефакс — 224-72-54; відділ реклами — 441-89-34, 441-89-44, телефакс — 449-85-62.
♦ Рукописів не повертаємо.
♦ Листування з читачами — тільки на сторінках газети.

Свідоцтво про реєстрацію періодичного друкованого видання — КП № 1 від 18.09.1990 р.

♦ За зміст та достовірність інформації у рекламних публікаціях відповідальність несе рекламодавець.
♦ Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій.
♦ За точність викладених фактів відповідальність несе автор.

Газета виходить 5 разів на тиждень (крім неділі й понеділка) українською і російською мовами.
Індекс 60955.
Тираж 517444.

Комбінат друку видавництва «Преса України». 252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.
1 2 3 4 5 6 7 8 9 0
Зам. 0311002.

Газету набрано і зверстано в комп'ютерному центрі «Голосу України». Віддруковано на папері «Зовнішспецпостачінвест ЛТД» (тел. 441-89-94).